

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Obdo/15/2021
Identifikačné číslo spisu: 2516206854
Dátum vydania rozhodnutia: 30.03.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Lenka Praženková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:2516206854.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Slovenská republika - Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Dobrovičova 12, IČO: 00 156 621, proti žalovanému Flügel & Klement, s.r.o., so sídlom v Piešťanoch, Hurbanova 7/2477, IČO: 44 640 153, zastúpeného JUDr. Jánom Havlátom, advokátom so sídlom v Bratislave, Rudnayovo námestie 1, o zaplatenie 59.548,80 eur s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Piešťany pod sp. zn. 7Cb/34/2016, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 30. júna 2020 sp. zn. 31Cob 75/2019, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a .

II. Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Piešťany rozsudkom z 11. marca 2019, č. k. 7Cb 34/2016-401 výrokom I. zamietol žalobu žalobcu, ktorý sa domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 59.548,80 eur s príslušenstvom a výrokom II. rozhodol, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania preukázané, že Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR (ďalej len „ministerstvo“) ako objednávateľ a žalovaný ako zhotoviteľ uzavreli dňa 01.12.2011 zmluvu o dielo na vykonanie generálnej opravy obehového elektrického výtahu paternoster nachádzajúceho sa v administratívnej budove ministerstva. Cena predmetu zmluvy - vykonania diela bola dojednaná vo výške 359.352 eur. Žalovaný sa zaviazal dodať dielo do 6 mesiacov odo dňa podpísania zmluvy. Ministerstvo sa zaviazalo uhradiť na bankové konto ministerstva zmluvnú cenu diela. Vykonané dielo bolo do užívania odovzdané ministerstvu dňa 22.06.2012. Dňa 11.06.2012 uzavrelo ministerstvo a žalovaný k predmetnej zmluve o dielo dodatok č. 1, ktorým sa upravila cena predmetu zmluvy na 357.480 eur. Bolo teda preukázané, že do zmluvného vzťahu so žalovaným vstúpilo ministerstvo vo svojom mene. Ministerstvo je rozpočtovou organizáciou s vlastnou právnou subjektivitou. Zároveň je aj

správcom majetku štátu, ktorý vykonáva právne úkony pri správe majetku štátu v mene štátu. Ministerstvo uzavrelo predmetnú zmluvu o dielo vrátane jeho dodatku vo svojom vlastnom mene (z obsahu zmluvy ako aj dodatku ale aj následného konania ministerstva nevyplýva, že by konalo v mene štátu) ako subjekt s vlastnou právnou subjektivitou. Štát ako spôsobilú stranu sporu nemožno zamieňať s jeho rozpočtovými organizáciami, ktoré majú vlastnú subjektivitu a vystupujú v právnych vzťahoch vo svojom mene. Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka Slovenskej republiky ako právnická osoba má samostatnú spôsobilosť mať práva a povinnosti vo všetkých sporoch, v ktorých je zo zákona nositeľom práv alebo povinností. Toto jeho postavenie nemožno zamieňať s postavením v iných veciach, v ktorých vystupuje len ako organizačná zložka štátu v jeho mene. Toto postavenie ministerstva nemožno zmiešavať, lebo len od správneho rozlíšenia v konkrétnom prípade závisí aj správne riešenie vecnej legitímácie v prejednávacom spore.

3. Nakoľko objednávateľom diela v zmysle uzavretej zmluvy o dielo bolo ministerstvo, súd prvej inštancie dospel k záveru, že nárok na primeranú zľavu z ceny diela mohol vzniknúť voči žalovanému ako zhotoviteľovi len ministerstvu, a preto za situácie keď žalobcom bola Slovenská republika, čo je subjekt odlišný od ministerstva, neostávalo súdu nič iné, len konštatovať nedôvodnosť žaloby a žalobu zamietnuť, bez toho aby sa otázkami týkajúcich sa charakteru vád a ich riadneho a včasného uplatnenia zaoberal nakoľko takéto zistenia by nemohli mať vplyv na rozhodnutie súdu a postavenie žalobcu nemohli zlepšiť.

4. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd uznesením z 30. júna 2020 sp. zn. 31Cob 75/2019 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení uviedol, že súd prvej inštancie sa opomenul riadiť ustanoveniami § 73 CSP, § 131 CSP, § 132 CSP, § 135 ods. 1, 2 CSP, § 129 ods. 1,2, 3 CSP a § 161 ods. 1,3 CSP. Poukázal na to, že zo žaloby vyplýva označenie žalobcu ako Slovenská republika - Ministerstvo pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR, so sídlom Dobrovičova 12, Bratislava, IČO: 00 156 621, avšak z označenia v žalobe musí byť bez akýchkoľvek pochybností jasné, či v spore má vystupovať (ako strana) len jedna z týchto osôb a ak ide o tento prípad, ktorá. Alebo ak obidve osoby označené v žalobe majú vystupovať ako dvaja žalobcovia alebo či ide o prípad, že štátny orgán má vystupovať v postavení zástupcu takejto strany. Vzhľadom na to odvolací súd dospel k záveru, že nemôže obstať označenie žalobcu v zmysle žalobného návrhu, ktoré prevzal aj súd prvej inštancie a to spojenie dvoch označení osôb pomlčkou, nakoľko postavenie právnickej osoby a teda i osoby s procesnou subjektivitou patrí nielen štátu ale i príslušnému rezortnému ministerstvu, v danom prípade Ministerstvu pôdohospodárstva a rozvoja vidieka SR. Avšak útvár vzniknutý zložením názvov oboch týchto právnických osôb, nie je právnickou osobou a ani žiadnou inou osobou s procesnou subjektivitou. Nedostatok takéhoto právneho posúdenia malo za následok nezachovanie správneho postupu súdu prvej inštancie. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie mal postupovať v súlade s cit. ust. § 161 ods. 3 CSP a mal sa pokúsiť o odstránenie takejto základnej vady žaloby, nakoľko uvedením štátu s pomlčkou, za ktorou nasleduje označenie Ministerstvo pôdohospodárstva rozvoja vidieka alebo SR, teda štátneho orgánu v 1. osobe ako žalobcu, vyvoláva dôvodné pochybnosti o tom, ktorá z označených osôb má byť žalobcom v danom spore. Súd prvej inštancie mal urobiť pokus o odstránenie takejto základnej vady žaloby už v úvodnom štádiu konania, a to postupom v zmysle § 129 CSP.

5. Nakoľko súd prvej inštancie zamietol žalobu pre nedostatok aktívnej legitímácie na strane žalobcu bez toho, aby využil všetky procesné možnosti na to, aby odstránil nedostatok procesnej podmienky, keď zo žaloby nie zrejmé, ktorá osoba resp. ktoré osoby sú žalobcom, bez odstránenia ktorej nemožno hodnotiť správnosť relevantných právnych otázok, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. a) CSP zrušil vrátane závislého výroku o trovách konania a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal dovolanie žalovaný. Žiadal, aby dovolací súd uznesenie krajského súdu zmenil tak, že žalobu zmieta. Svoj mimoriadny opravný prostriedok odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku [zákona č. 160/2015 Z. z., účinného od 1. júla 2016 (ďalej len „CSP“)]. V dovolaní polemizoval s právnym záverom odvolacieho

súdu, pričom dané rozhodnutie považuje za vecne nesprávne, nespravodlivé a najmä arbitrárne z dôvodu absencie dostatočného, presvedčivého a logického odôvodnenia.

7. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že podľa neho súd prvej inštancie nepostupoval od začiatku súdneho procesu doručeným návrhom na vydanie platobného rozkazu až do vydania meritórneho rozhodnutia správne v súlade s §129 ods. 1 a 2 CSP, § 135 ods. 1 a 2 CSP a spor nebol rozhodnutý súdom prvej inštancie spravodlivo. Podľa neho sú dôvody na odmietnutie dovolania, resp. je potrebné ho ako nedôvodné dovolanie zamietnuť.

8. Žalovaný vo svojom vyjadrení trval na podanom dovolaní.

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolačný súd“) ako súd dovolací (§ 35CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP). Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

10. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

11. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd zmätočnosti, ktoré sú vymenované v ustanoveniach § 420 písm. a/ až f/ CSP. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 CSP je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Pokiaľ je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ CSP irelevantné, či dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

12. Žalovaný dovolaním napadol uznesenie, ktorým odvolací súd zrušil uznesenie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Z uvedeného je zrejmé, že sa nejedná o rozhodnutie vo veci samej, ani o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V dôsledku zrušenia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom a vrátenia veci na ďalšie konanie nie je vec právoplatne skončená a súd prvej inštancie znovu o nej koná a rozhoduje.

13. V súvislosti s podaným dovolaním smerujúcim proti zrušujúcemu rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré bolo vrátené na ďalšie konanie, dovolací súd poukazuje na rozhodnutie č. R 19/2017 uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 3/2017, ktorého právna veta znie: „Dovolanie proti uzneseniu, ktorým odvolací súd zrušil rozhodnutie súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nie je rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, proti ktorým je dovolanie prípustné v zmysle ustanovenia § 420 Civilného sporového poriadku“.

14. Najvyšší súd vzhľadom na uvedené dovolanie žalovaného ako neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP bez skúmania, či v konaní došlo k dovolateľom namietanej procesnej nesprávnosti.

15. O trovách dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, nakoľko mu v dovolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevnikli (k tomu viď judikát č. R 72/2018).

16. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.